

DÉLIBÁB.

Amint a nap,
ha isteni lázba szédül,
bomlottan szántja az eget
és bujdosó,
nagy tüzének menedékül
dús délibábot festeget,

szikkadt telkén,
ahol csak álom a határ
és minden a rögök foglya,
úgy vándorol
a lelkem s mig zihálva jár,
arcod az égre ragyogja.

Te vagy a kút,
akit hajszol a zarándok,
kit oázis rejt boldogan,
szomorú láz
az anyád s marják a lángok,
kiben szerelmed megfogan.

Holtan lebegsz
a fellegek puha ágyán
s a kék úr öledre bágyad,
nézlek, nézlek
s futva, támoiyogva kábán
vágynom örökké utánad.

A sár nyugét
miattad zúzza szellemem,
a földnek is te fájsz, ha nyög,
kisült, kopár
mezőn, hol semmitem terem,
miattad lázad föl a rög.

(Szeged.)

BERCZELI ANZELM KÁRGY.